

ROZDĚLENÍ KŘEŠŤANŮ

KDO ZA TO MŮŽE?

Hlavní příčinou rozdělení mezi křesťany je lidská tvrdohlavost a hříšnost. Rozdělení křesťanů způsobil většinou spíš nedostatek křesťanské lásky než rozdílné názory na podstatu evangelia. Tato nejednota ukazuje, že Boží království má ještě daleko ke svému dovršení!

Ježíše a církve nelze od sebe oddělit: společně tvoří nerozlučnou jednotu. Členové církve dohromady tvoří Kristovo tělo, jehož je Ježíš hlavou. A tak jsme všichni spojeni (srov. Ef 4,4-6). Ježíš se modlil, aby byli všichni křesťané jedno v Bohu (Jan 17,20-23).

Je proto velmi bolestné vidět mezi křesťany rozdělení. Spory ubližují celé církvi a jejímu poslání. Dnes existuje mnoho církví a společenství, které se scházejí v Ježíšově jménu odděleně. Bůh to tak nechtěl. Právě kvůli Ježíšově lásce a jednotě, kterou zamýšlel, musí církve vždy usilovat o jednotu mezi křesťany skrze hledání smíření a prosbu o odpuštění.

CÍLEM EKUMENISMU NENÍ FALEŠNÁ JEDNOTA

Při hledání jednoty křesťanů (ekumenismu) potřebujeme pomoc Ducha svatého. Cílem ekumenismu není slučovat protikladná učení kvůli falešné jednotě. Po jednotě je však nutné toužit usilovat o ni. Jedna Kristova církev zůstává a Ježíš nás jednoho dne všechny shromáždí.

Rozdělení křesťanů bývá někdy způsobeno i vzájemným nepochopením. Je proto třeba úsilí, abychom mohli překonat i tato nepochopení.

Budme tedy všichni sjednoceni, se svými odlišnostmi, ale vždycky sjednoceni – taková je Ježíšova cesta. Jednota nadřazená konfliktům. Jednota je milost, o kterou máme prosit Pána, aby nás osvobodil od pokušení rozdělovat, bojovat mezi sebou, od sobectví a pomluv... Kolik škod zasazují církvi rozdělení mezi křesťany, stranickosti a přízemní zájmy! Musíme se však modlit my katolíci mezi sebou a také i s dalšími křesťany. Modlit se, aby nám Pán daroval jednotu, jednotu mezi námi.

Ježíš chce jednu církev, avšak naše hříšnost způsobuje rozdělení. Musíme prosit za jednotu a usilovat o ni, ale dát ji může jenom Bůh.

Se svolením zpracováno podle knihy Michel Remery – Tweetuj s Bohem, kterou vydalo nakladatelství Paulínky. Redakčně kráceno a upraveno.

BRÝLE PŘEDSUDEKŮ

Vnučka si nasadila babiččiny brýle. „Jak se můžeš skrz to koukat, když vidíš všechno rozmazaný?“ říká s jistotou ... a s převahou. Teď si myslí, že si už umí představit, jak vidí svět babička: úplně hloupě a úplně rozmazaně. Má pravdu? Ze svého hlediska jistě. Babička by zase mohla vnučku nutit, aby chodila po světě s brýlemi, i když je vůbec nepotřebuje.

A nejsme tady u příčiny některých velikých sporů mezi pokoleními, společnostmi a lidmi vůbec? Jedni si myslí, že ti druzí se dívají na svět docela nesmyslně a vidí svět rozmazaně. Vzájemně se obviňují, že vidí svět zkreslený a nutí druhé používat svůj způsob vidění, „svoje brýle“.

Kdo má pravdu? Pravdu má zrak, který ukazuje svět takový, jaký je. Pokud druhé respektujeme a dokážeme se zamyslet, jak to, že druzí vidí to, co vidí, dokážeme se na oné základní podobě světa shodnout. Možná potřebujeme odložit neviditelné brýle. Brýle pohrdání a předsudků. Když je odložíme, uvidíme, že náš svět, ten svět, ve kterém společně žijeme, je domovem pro ty i pro ty. Společným, radostným domovem. Domovem dětí i seniorů, vnučat i prarodičů. Vnučat, které sami jednou budou seniory... Seniorů, kteří jednou byly malými dětmi. A všech ostatních....

Se svolením zpracováno podle knihy Eduard Martin – Babičky jsou nejmoudřejší, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno a zkráceno.